

Клуб Боягузів

Автор:

Андрій Кокотюха

Клуб Боягузів

Андрій Анатолійович Кокотюха

TeenBookTo

Андрій Кокотюха (нар. 1970 р. у м. Ніжин на Чернігівщині) – сучасний український письменник, сценарист, журналіст. Автор понад 60 художніх, документальних та науково-популярних книжок. Кілька років поспіль входить до топ-10 авторів, чиї твори є лідерами продажів в Україні, за що відзначений як «Золотий письменник» (2012). А ще Андрій Кокотюха пише чудові дитячі книжки.

До видання увійшли дві повісті про пригоди Максима Білана та Дениса Черненка – «Клуб Боягузів» та «Донька Короля».

Максим з Денисом вирушили у літню подорож до Міста Лева. Хлопці гуляли львівськими вулицями, коли раптом Дениса звинуватили у крадіжці і навіть заарештували. Ось вам і так звана галичанська гостинність! Та коли все з'ясувалося, юним сищикам довелося розплутати таємницю Клубу Боягузів і вивести на чисту воду його засновника – колишнього шкільного вчителя, а нині афериста Василя Драгомира. Та на цьому пригоди не закінчуються. Адже літо продовжується! Що б ви зробили, якби випадково врятували дочку мільйонера, яка, втім, виявляється не зовсім дочкою і, здається, веде якусь свою гру... Про все це читайте у детективних історіях Андрія Кокотюхи.

Андрій Кокотюха

Клуб Боягузів

Серія «TeenBookTo» заснована у 2017 році

Художник-ілюстратор В. С. Печеник

Художник-оформлювач М. С. Мендор

© Андрій Кокотюха, 2014

© В. С. Печеник, ілюстрації, 2019

© М. С. Мендор, художнє оформлення, 2019

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2017

Клуб Боягузів

1. Подорож триває

– Без вас я нікуди не поїду! – заявила Оксана Дорошенко.

Ну ось, знову починається...

Максим Білан і Денис Черненко знайомі з нею лише два місяці. А бачилися і того менше. Якщо скласти до купи всі дні, які вони проводили разом, то і двох тижнів не набереться.

Познайомилися вони, коли шкільна музична група «Гурт Тіни», солісткою якої була Оксана, мало не розпалася через кошмари. Вони ввижались дівчинці в

темному підвалі, де група репетирувала, готуючись до конкурсу шкільних ансамблів. Репетиції зривалися, Оксана була в паніці. І лише хитрість Білана та сміливість Черненка вивели «кошмарика» на чисту воду.

Потім «Гурт Тіни» переміг у конкурсі та виграв головний приз – поїздку в Прикарпаття на фестиваль шкільних ансамблів. Туди, в Шешори, приїхали тинейджерські гурти мало не з усієї України. Оксана вважала: аби не вчасне втручання Максима з Денисом, «Гурт Тіни» ніколи б сюди не потрапив, бо музиканти образилися б на неї через дурні забобони і залишили групу. А так уберегли гурт від розвалу, іще й перемогли з великим відривом. І тому хлопців не те щоб попросили, а поставили перед фактом: «Їдете з нами на фестиваль, і край!»

Білан і Черненко не вельми опиралися. Максимові батьки пообіцяли Денисовій мамі, що з дітьми нічого не станеться й обидва будуть під постійним контролем. Для цього тато навіть видав Максимові мобільний телефон і гроші спеціально для поповнення рахунку. Єдина умова: не вимикати мобілку. А Денисова мама навіть зраділа. Він був старшим у родині, крім нього, ще двоє молодших: братик і сестричка, – батька не було. Тому жінка, яка втомлювалася на кількох роботах, неабияк зраділа – нехай її хлопець трошки відпочине в горах. Не все ж йому кожного літа до баби в село перебиратися.

Єдине, чого ніхто в цій ситуації не врахував, – Максим Білан і Денис Черненко поки що справжніми друзями не були. Надто мало в них спільного. Максим багато читав, міг дати раду комп'ютеру, без проблем користувався Інтернетом і чудово грав у шахи. Денис книжок майже не читав, хіба комікси в журналах про супергероїв. Кіно так само не дуже любив, не кажучи вже про театр. Може, все б змінилося, якби не треба було хлопцеві на правах старшого чоловіка в родині допомагати мамі з меншими дітьми, ходити по магазинах, виконувати іншу дрібну хатню роботу. Зате Черненко щиро захоплювався спортом, вважався перспективним спортсменом, був улюбленцем їхнього вчителя фізкультури Олексія Валерійовича і навіть посів призове третє місце у змаганнях за Золотий кубок.

Халепа з Золотим кубком, до речі, і познайомила хлопців. А далі події якось самі собою почали розвиватися: стрибала ця дивна парочка з пригоди у пригоду. Ось і у Шешорах, буквально кілька днів тому. Не встигли приїхати, як спочатку посварилися, потім опинилися самі під дощем серед темного лісу, і закінчився цей день сутичкою з потойбічними силами. Щоправда, коли наступного дня

розвиднілося, нечиста сила зникла. Вірніше, набула цілком реальних рис одного місцевого шахрая. Але, як не крути, викрили його Білан і Черненко.

Ця історія особливо не розголошувалася. Та головне – вона відбулася на Оксаниних очах і навіть за її безпосередньої участі. Звісно, після такого Максим і Денис стали для дівчини беззаперечними героями. Все б нічого, якби Оксана Дорошенко, яку ще називали Тіною, не вирішила: відтепер їхня компанія, котра склалася зовсім випадково, повинна стати нерозлучною.

Тому коли Оксану запросили в гості до міста Львова, вона сказала: поїде, якщо хлопців теж запросять. І потім поставила обох перед фактом: «Їдемо всі!»

«Гурт Тіни» не переміг на фестивалі, але й задніх не пас – четверте місце плюс приз глядацьких симпатій за оригінальність виконання. Друге місце натомість здобула група «Мавка» зі Львова. Солістку групи так і звали – Мавка. Вірніше, називалася вона Марійка Чепеляк, але всі, навіть рідні батьки, кликали дівчинку Мавкою.

«Гурт Тіни» подружився з «Мавкою». Марійка-Мавка навіть казала Оксані-Тіні, як це несправедливо, що їм поставили нижчі оцінки. Хоча й казала Оксана, що все то пусте, Мавка всерйоз цим перейнялася. І за день до того, як всі учасники мусили роз'їжджатися по домівках, сказала Оксані:

– Все, колего, я домовилася: моя мама нас чекає. Побудеш пару днів у Львові, погуляємо. Ти ж там ніколи не була, правда?

– Правда, – погодилася Оксана. – Мені було б справді цікаво. Ось тільки ми тут з Тарасом Петровичем, це наш учитель, і він за нас відповідає. Потім, з батьками треба погодити...

– Спочатку з батьками! – заявила Мавка. – Думаю, якщо вони не будуть проти, то і ваш пан Тарас не заперечуватиме. А моя мама дуже просто переконує людей. Вона психологом працює.

– Ну, в такому разі ще одна проблема: хлопці. Ми – команда, і без них я нікуди, – вперлася Оксана.

– І то не є проблема! – вигукнула Мавка. – У нас велика квартира в старому місті. Чотири кімнати, вода тепла постійно є, своє опалення зробили. Місця всім стане, бо живемо ми лиш трое: мама, тато і я. Піду дзвонити й домовлятися!

За п'ятнадцять хвилин все було вирішено. Лиш тоді Оксана і Мавка виловили Білана з Черненком і поставили їх перед фактом:

– Не можна дівчат підводити. Запрошують – треба їхати.

Мавка при цьому додала:

– Без вас, хлопці, Оксанка нікуди їхати не хоче. Бачте, як вона вам довіряє. Цінуйте і шануйтеся!

Становище відразу стало безвихідним.

– У нас велика квартира в старому місті. Чотири кімнати, вода тепла постійно є, своє опалення зробили. Місця всім стане, бо живемо ми лиш трое: мама, тато і я. Піду дзвонити й домовлятися!

2. Максим вирішує все

Першим усю слизькість ситуації зрозумів Білан.

– Порадитися треба, – поважно сказав він, після чого взяв Черненка за лікоть і відвів убік.

Той ще на ходу вивільнив свій лікоть і тепер зиркав на Максима не надто дружньо.

– Що ти там іще придумав? Для чого радитися? Додому, нагналися, – буркнув Денис.

– Взагалі-то я не проти, – дипломатично почав Максим. – Більше того – я не хочу, аби дівчиська з нас мотузки вили і свою дівчачу волю нав'язували.

– Правильно! – Денис якось відразу відтанув, навіть настрій у нього помінявся. – Ще чого не вистачало! Поманили дві дівчиці двох мужчин пальчиками – і все, звольте їхати з ними хтозна-куди!

– Ну, скажімо, не хтозна-куди, а до старовинного міста Львова. Або Міста Лева, як там його називають. Це місто-пам'ятник, там збереглася унікальна міська архітектура. Ти бував там?

– Не-а, – Черненко гойднув головою.

– Я так само, – кивнув Білан. – І тепер ми з тобою раптом можемо там опинитися. Причому грошей це нам не коштуватиме жодних. Натомість можемо відчутти на собі традиційну галицьку гостинність...

– Яку? – не зрозумів Денис.

– Львів вважається центром Галичини, – терпляче пояснив Максим. – Це такий історичний регіон України, який колись давно був центром Галицько-Волинського князівства. У Львові, я читав, є навіть пам'ятник Данилу, галицькому королю. Але це так, коротенька історична довідка. Я тут бачив старенький путівничок Західною Україною, де написано: «Край славиться неповторною та щирою галицькою гостинністю». Ось і перевіримо це.

– Так, – Денис спохмурнів. – Я щось не зрозумів: ти граєш на полі цих дівок і умовляєш мене їхати з ними?

– Нічого такого! – Максим виставив перед собою руки долонями вперед. – Я просто розмірковую вголос. Дивись: звідси, з Коломиї, до Львова нас довезуть автобусом, на якому приїхала Мавка з компанією. Там, у Львові, поселять у старому будинку в центрі міста. Годуватимуть, що очевидно. Кілька днів водитимуть містом. До чого тут дівчиська, якщо наша з тобою вигода – пряма?

– Не бачу я вигоди. – Черненко насправді не мав чим заперечити приятелеві. Та він не любив, коли якісь цікаві та корисні рішення приймаються за нього.

– Чого ти вдома не бачив? А тут затримаєшся всього на кілька днів. Зате побачиш крім оцього, – Максим обвів рукою прикарпатський краєвид, що відкривався одразу з двору турбази, де їх поселили, – ще щось цікаве. Повернешся до Києва – все, знову сюди не скоро потрапиш. Запрошення дівчат – лише привід, аби продовжити пізнавальну екскурсію.

– Та вже ж напізнавалися. Особливо там, у лісі, під дощем, – огризнувся Денис, згадавши малоприємні спогади про нічліг у старій хаті. Спогади, до речі, були свіжими – лише три дні з тієї моторошної грозової ночі збігло.

– Не треба узагальнювати. Повчальна пригода. Нам з тобою до такого не звикати. І невже лише те, що хороша ідея належить дівчатам, ми нею не скористаємося?

Черненко почухав потилицю.

– Правий ти, правий. Як завжди. Тільки Тарас Бульба не відпустить трьох одразу. А назад як із того Львова вибиратися? Гроші ж потрібні, квитки...

– Аби цього горя! – відмахнувся Максим. – Мені треба з татом порадитися. Він щось підкаже.

– Гм... Ну ось він тобі зараз скаже: «Нікуди не їдь, шаромижнику, гайда бігом додому!» Що тоді?

– Не скаже, – заспокоїв приятеля Білан. – Аби я тікав з дому чи зробив щось, не порадившись, – десь приблизно такого змісту розмова і відбулася. Хоча в нас якось не прийнято один одному щось наказувати... Момент, зараз усе з'ясуємо.

Витягнувши з кишені мобільник, Максим, уже знайомий із особливостями місцевого стільникового зв'язку, відійшов у бік ідальні, аби отримати чіткий сигнал. Тоді набрав потрібний номер і, дочекавшись відповіді, коротко і чітко виклав проблему. Послухав якийсь час, сказав: «Добре, це навіть краще, ніж я думав!», натиснув на «відбій» і знову підійшов до Черненка.

- Ну, що там? - Денис глянув на сяюче обличчя приятеля.

- Тато зрозумів мене з півслова. Розумієш, він і сам збирався якось звозити мене до Львова. Він взагалі хоче, аби я більше їздив, більше бачив, більше знав. Ось тільки часу найближчими тижнями не матиме. Зате сьогодні в нас вівторок, так?

- Так, - кивнув Денис.

- Завтра, виходить, середа. До суботи тато впорається з усіма поточними справами і приїде за нами з Києва машиною. Забере додому, зрозумів? Так що моя несподівана поїздка в Місто Лева цілком лягає в його плани. Звісно, він просив дати телефони Мавчиних батьків, аби поговорити з ними. А твою маму він бере на себе, і переконаний: вона теж не відмовить.

- Лишається Тарас Бульба...

- Якому мій тато подзвонить просто тепер! - переможно заявив Білан. - О, диви, вже почалося!

Справді, до них наближався Тарас Петрович Боровець на прізвисько Бульба, на ходу притискаючи до вуха свій мобільник і час від часу киваючи головою.

Справу зроблено. Хоча і відчував Черненко: щось у всьому цьому не дуже правильно відбулося. Так виглядало, ніби все одно хтось за нього все вирішив. Тільки дівчиська зробили це просто, відверто і в лоба. А Білан, з одного боку, наче і не підіграв їм, а з іншого - так усе обіграв, ніби їхати до того Львова вирішили вони з ним удвох, на пару. Оксана з Мавкою, виходить, ніби просто склали хлопцям компанію.

Спритно.

3. На новому місці

З таким настроєм Денис Черненко наступного ранку і поїхав до старовинного Міста Лева.

Білан таки мав рацію. Денисова мама не була проти того, щоб старший син продовжив мандрувати. Більше того – почав помічати Денис, що матінка надто часто вказувала йому: «Дивись, синку, тримайся Максимка. Пристойна родина, люди з нього будуть, і ти біля них не загубишся». А це дуже дратувало хлопця. Що значить: з «ботаніка» Білана люди вийдуть, а він, спортсмен Черненко, просто так, поруч із ним стоятиме... Він ще сам усім покаже...

Ось тільки справді надто просто вже все в Максимовому житті виходило. Не заморочується різними дурними проблемами. Щоправда, замість того інша дурка в голові гуляє. Та це нормально – тим, хто без дурки в голові, Денис не дуже довіряв. Надто правильні такі люди для нього. Білана ж не розбереш: наче не такий уже правильний, у різні авантюри влазить, та якось все у нього правильно під кінець виходить.

Тому хотів був Черненко характер показати і нікуди ні з ким не поїхати – але не зміг. Бо смак подорожей уже відчув. Хотілося, справді кортіло побувати у Львові. Чи в іншому місті – все одно, далі бабиного села він не виїздив. Уже коли автобус із львів'янами, Оксаною Дорошенко та двома приятелями їхав у бік галицької столиці, Денис у своєму кутку, роздивляючись карпатські краєвиди, зрозумів причину своєї дратівливості.

Потім пані Люба зібрала всю компанію біля столу, в центрі якого парувала величезна порцелянова миска з варениками, довкола якої примостилася таця з невеликими акуратними бутербродиками, які тут називали канапками, та ще одна миска з пундиками...

Він, Денис Черненко, спортсмен і чемпіон, сам мусить приймати якісь рішення. Подібні, інші, не має різниці. Головне – слухатися всі ці надто грамотні однолітки повинні його. Чому – хлопець не міг пояснити. Відчував так, та й по всьому.

З таким відчуттям за кілька годин в'їхав він разом із іншими до Львова. Навіть трошки поспати примудрився по дорозі. Дарма, що компанія співала, не перестаючи, а Білан підспівував. Добре, хоч на нього уваги не звертали, дали

спокій...

Мавка по дорозі додому пояснила гостям – її маму звати пані Люба, тата – пан Роман. У Києві, ясно, так до дорослих і один до одного не звертаються, але це – одна з тутешніх традицій. Хоча, як гостям це незвично, вони можуть називати господарів на ім'я та по батькові.

– Ми поважаємо чужі традиції! – відповів за всіх Максим.

Очевидно, Денис теж поважав чужі традиції. Тільки йому хотілося сказати це самому. Головним Білана тут ніхто не обирав. Ось тільки починати сварку не хотілося, та й причини очевидної не було. Подумаєш, інакше звертатися до людей... Нічого тут насправді страшного нема. З усім погоджувався Черненко, крім одного – необхідністю погоджуватися.

Пані Люба виявилася досить приємною жінкою в елегантних круглих окулярах. Обняла і розцілувала не лише Мавку, а й усіх інших. Так, наче бачила їх не вперше і наче всі троє були її рідними дітьми. Спочатку всі швиденько збігали по черзі під душ, змиваючи дорожню пилку. Потім пані Люба зібрала всю компанію біля столу, в центрі якого парувала величезна порцелянова миска з варениками, довкола якої примостилася таця з невеликими акуратними бутербродиками, які тут називали канапками, та ще одна миска з пундиками, спеченими з листового тіста і начиненими м'ясом та яблуками, які тут іменували пляцками. Коли всі втомилися їсти, пані Люба подала чай і тортик, який назвала просто – «солодке».

Після перекуски, яка була чи то пізнім сніданком, чи то раннім обідом, пані Люба показала, де хто спатиме. Оксана розмістилася в Мавчиній кімнаті, третину якої займало старовинне фортеп'яно, а Дениса з Максимом завели в невеличку кімнату, вікна якої виходили на старе і, за визначенням Черненка, похмуре подвір'я. Вздовж стіни тут стояла величезна, від підлоги до стелі, суцільна полиця з книгами. Мало не половина з них, як устиг відзначити Денис, була незнайомими йому мовами. У підвіконня впирався масивний письмовий стіл, а біля протилежної стіни притулилася досить широка канапа.

– То є бібліотека, – пояснила пані Люба. – Мавчин дідусь, мій тато, обладнав тут свій робочий кабінет. Як не розміститься двоє на канапі, то ми обов'язково щось придумаємо.

– Розмістимося, пані Любо, не переймайтеся! – бадьоро відповів Білан.

І знову Черненко насилу стримався. Тепер йому, до всього іншого, доведеться спати кілька ночей біля Максима. Йому, ясна річ, не складно. Але тепер, як він попросить привітну господиню щось придумати, виглядатиме так, ніби він, Денис Черненко, комизиться.

Тому, коли компанія почала думати, лягати тепер, після дороги та їжі, трошки перепочити чи відразу піти гуляти Львовом, Денис поспішив вигукнути:

– Яке лежати? Ми що, лежати приїхали? Вперед, гуляти! Краще спати вночі будемо!

Ніхто тепер не наважиться заперечити, мстиво подумав він. Хотіли гуляти – отримуйте. Тепер усі робитимуть так, як він, Черненко, сказав. Досить уже йти на повідку в розумника Білана. Хоча сам Денис більше за інших хотів відпочити, все одно почувався більш витривалим, ніж уся ця компанія.

Робити нічого. Проти прогулянки справді ніхто не виступив. Черненко тихо святкував свою першу маленьку перемогу. Нехай вона навіть і не помітна іншим.

4. Денис – злодій

Вийшли в місто – і втома кудись поділася.

Максим і Оксана бачили такі старі вузьенькі бруковані вулиці хіба що в фільмах про лицарів та драконів. Денис частіше дивився футбол, ніж художні фільми. Але навіть він свого часу натрапив у якійсь святковій програмі на кіно про пригоди д'Артаньяна і трьох мушкетерів, від якого не зміг відірватися, – надто захопили сцени поединків на шпагах. Мушкетери та гвардійці кардинала ганялися один за одним на схожих вуличках, і Черненко зловив себе на думці, що сам готовий взяти шпагу і кинутися захищати чиюсь поругану честь.

Назви він теж намагався запам'ятати: площа Міцкевича, вулиця Руська, вулиця Вірменська, площа Підкови, площа Катедральна, вулиця Шевська, площа Ринок,

Порохова вежа, знову площа Ринок. І в Дениса, і в Максима, і в Оксани склалося враження, що тут, у Львові, куди б хто не пішов, неодмінно вийде з якогось боку цієї площі з її ратушею та цікавими затишними двориками. Де львів'яни та туристи, яких улітку блукало центром досить багато, неквапом пили каву і час від часу крутили головами на всі боки.

– Вони всі чекають, що зараз бруківкою процокають кінські копита і на площу в'їде загін озброєних середньовічних вершників, – промовив Максим.

– Нічого собі! – здивувалася Мавка. – Ти, я бачу, поет!

– Чесне слово – жодного вірша за життя не склав, – признався Білан. – Просто ділюся своїми враженнями та відчуттями, ось і все.

– Мабуть, це тому, що ти тут у гостях, – припустила Мавка. – Знаєш, я через цю площу і взагалі – Львовом – уже сто років ходжу. І нічого такого...

– Сто років! – не стримався Максим. – А чому не двісті?

– А чому ти смієшся? – образилася за подругу Оксана. – До твого відома, Максиме Білан, я в Києві теж усе життя живу. Не важливо, скільки там того життя вже минуло. І мені теж іноді здається, що все життя – це сто років.

– Ні, ти почекай, почекай! – завівся Максим, і Денисові раптом перестало бути цікаво з ними.

От народ! Ні щоб просто так ходити, роздивлятися, обмінюватися враженнями. Треба кожному свій величезний розум показати. Ось тепер заведуться невідомо довкола чого, та ще і його почнуть у свої мудрі розмови втягувати. Ну їх, краще самому погуляти.

Скориставшись тим, що Білан і дівчата справді серйозно захопилися занудною розмовою, Денис відійшов спочатку на кілька кроків далі, потім – взагалі на кілька метрів. Тоді перетнув трамвайну колію і наблизився до кам'яних левів біля ратуші, аби роздивитися їх краще.

Простягнув руку. Торкнувся гриви того, що сидів ближче до нього. Провів долонею по хижій пащі, яка ніколи нікого не вкусить.

- Хлопчику! – почулося за спиною.

Черненко озирнувся. До нього підходив із фотоапаратом у руці приязний чоловік у джинсах і яскравій тенісці.

- Ти місцевий, хлопчику? – запитав чоловік.

- Ні. Типу турист, – відповів Черненко.

- О, і ми теж туристи! – чомусь зрадів чоловік і кивнув на двох дівчат, старшу і меншу, що примостилися біля якоїсь скульптури. – Клацни нас, га? Просто натисни ось сюди, – він показав. – А потім я тебе. Адресу залишиш, я фотку пришлю, чесне слово!

- Та запросто, – знизав плечима Денис. – Я і так, без нічого, зможу.

Чоловік підтюпцем побіг до своїх дочок, став між ними, крикнув Денисові:

- Так старайся, аби площі більше в об'єктив увішло!

Легко сказати – більше площі... Денис націлив видошукач так, аби чоловік із доньками опинився у правому кутку, а будинки, пам'ятники та бруківка – в лівому.

- Увага! – попередив він голосно. – Пташка вилітає! Раз! Два!...

- Три! – гаркнув хтось над головою.

Від несподіванки палець Дениса сам натиснув на кнопку. Клацнуло. Хлопець, не випускаючи фотоапарата з рук, повернув голову.

І побачив над собою вусатого поліціанта з суворим поглядом. Поруч із ним стояло худеньке дівча в широких шортах, а за нею – кирпатий молодий чоловік.

- Твій апарат? - у запитанні поліціанта брязнуло залізо.

- Їхній, - Денис кивнув на туриста з дочками.

- Добре хоч визнаєш. Поверни і ходімо зі мною. Вірніше, - вусатий поліціант озирнувся на дівчинку і кирпатого, - з нами.

Тим часом кирпатий стиснув дівчинку за плече.

- Точно він? Ти не помилилася?

- Він, - дівчинка відповіла впевнено, та очі від Черненка відводила.

- У чому тут справа? - поцікавився наспілий турист.

- Ваш? - поліціант взяв фотоапарат із Денисової руки.

- Ну, мій... А в чому...

- Ви, пане, самі дали його цьому хлопцеві? - перебив туриста поліціант.

- Звичайно. Попросив сфотографувати, а...

- Гроші ваші цілі? - чомусь поцікавився поліціант.

- Це добре, що все ваше при вас. Бо півгодини тому ось цей хлопець вкрав ось у цієї дівчини гроші. Рівно сто гривень. Сума як для такого хлопчиська досить пристойна. Видно, на площі Ринок робоче місце цього злодюжки.

Явно заскочений таким несподіваним запитанням, турист лягнув себе по кишенях штанів, видобув звідти гаманець, розкрив його. Обличчя просвітліло.

– Всі. Все в порядку. А з якої...

– У такому разі прошу взяти фотоапарат і не заважати, – перервав поліціант. – Це добре, що все ваше при вас. Бо півгодини тому ось цей хлопець вкрав ось у цієї дівчини гроші. Рівно сто гривень. Сума як для такого хлопчиська досить пристойна. Видно, на площі Ринок робоче місце цього злодюжки.

5. Ситуація ускладнюється

Наче грім серед ясного неба гримнув.

Яскраво світило сонце, а в очах у Дениса Черненка все одно потемніло. Він не бачив нікого довкола себе, крім дівчиська в шортах, яке далі старанно ховало від нього очі. Не чув нічого, хоча вусатий поліціант назвав його злодюжкою вголос і довкола них одразу зібрався гурт цікавих. Не міг слова сказати... та його ж компанія десь зовсім поруч і повинна прибігти на допомогу. Не міг зрушити з місця, хоча суворий страж уже сіпав його за плече.

– Почекайте-чекайте! – втрутився тим часом турист. – Треба ж розібратися! Хлопець зовсім не підозрілий, не схожий на злодія...

– А справжні злодії, шановний, зовсім не виглядають підозрілими. І тим більше не схожі на злодіїв, – за звичкою не дав йому договорити поліціант. – У вас онде двійко дівчат, вам легше, ніж тим батькам, у кого такі ось розбишаки.

– Чому це він розбишака? – крикнув хтось із натовпу. – Наче пристойна дитина!

– Добра дитина: в темному кутку на дівчину напав, погрожував, гроші мало не силою видряпав. Он гляньте, вона налякана вся, тремтить, не дивиться на нього. Бо боїться. Боїшся, Полю?

– Боюся, – тихо цвірінькнула дівчинка, яку звали Полею, і сильніше притиснулася до кирпичного, по всьому видно – її батька.

– Нехай кишені виверне! – втрутився якийсь захисник пограбованих.

- Виверне, тільки не тут. Ну, хлопче, пішли, чи силою тебе по землі волочити?

Нарешті до Дениса повернулася здатність говорити.

- Чого причепилися! – крикнув він, рвучко вивільняючись від чіпкої правиці поліціянта. – Вперше бачу її! Нема в мене її грошей! У мене своїх навіть нема! Я взагалі не місцевий, з Києва!

- Вже встиг спільнику передати! Знаємо ми таких! – зробив висновок той самий бувалий у бувальцях.

- Гастролер[1 - Гастролер – тут вживається не в значенні «артист». Гастролером називають злодія, котрий приїздить в інше місто, де його ніхто не знає, з метою скоїти злочин і швиденько втекти. Це називається «виїхати на гастролі».], ясна справа! – долучився до нього ще один, поважний пузатий дядько з піжонською палицею.

- Цікаво, чого це він із Києва, а без дорослих? Батьки твої де, хлопче?

Денис не міг сказати про себе, що він бував у подібних бувальцях. Але серед його київських знайомих по району траплялися і відверто злодійкуваті типчики, від дружби з якими мама мало не щодня застерігала сина. Та й у бабусиному селі не всі місцеві були зразком достойної поведінки. Тому щось підказувало Черненкові: огризатися зараз не треба, лише собі нашкодиш. До того ж ситуація, попри всю свою дурнуватість та неймовірність, справді виглядала дещо підозрілою. Один, без дорослих, у чужому місці, та ще й звинувачений у нападі на дівчинку Полю в картатих шортах...

- Пропустіть! Пропустіть! – почувся зовсім близько знайомий голос, і крізь гурт цікавих пробився ліктями Максим Білан. Оксана і Мавка не відставали від нього. Ще не розуміючи до кінця, що сталося, Максим уже запитав голосом, повним відчаю: – Куди ти вліз? На хвилину тебе лишити не можна!

- Гляньте, їх тут ціла банда! – реготнув пузатий добродій.

- Сам ти банда! – не витримав Денис.

– Ти диви, який нахабний та зухвалий! – обурився пузань. – Пане поліціант, заберіть його і всю оцю компанію разом. Бо життя від них не стало!

– Стоп, стоп! – замахав руками Максим. – Почекайте! Давайте розберемося, що тут відбувається! Це – ніякий не злодій, а друг мій, Денис Черненко! Ми в гості сюди приїхали, вперше у вашому місті, лише кілька годин! І отак ви нас зустрічаєте? Та- ка у вас тут гостинність?

– Дуже ти старопупий! – grimнув поліціант. – Друг твій, кажеш? А чому твій друг не може бути злодієм? У нього що це, на лобі написано?

– Що і в кого він украв? – запитав Максим.

– Ось, гроші в дівчинки, – кивнув поліціант на потерпілу.

– Коли?

– Півгодини тому.

– Вже помилка. В цей час Денис був поруч із нами, – враз він запнувся, розгублено глянув на дівчат. – Він же стояв поруч, правда?

– Ми не бачили, – майже хором відповіли Мавка і Оксана. – Точніше, не звертали уваги. Ми ж захопилися розмовою...

– Все одно! – вперто вів своє Максим. – Ви ж не думаете, що Черненко, поки ми захоплювалися розмовою, встиг когось тут пограбувати? І хіба він узагалі може когось пограбувати? Дівчинко, як це сталося? Ти не помилилася?

Поліна нічого не відповіла, лиш опустила голову.

– Досить! – не витримав вусатий поліціант. – Тут, серед площі, ми не будемо розбиратися! Пройдемо у відділення, там поговоримо! Є свідки? Хтось бачив, як це сталося?

Люди чомусь дружно глянули на пузатого пана. Той знітився, щось пробуркотів і посунув від місця пригоди. Кирпатий тато Поліни рішуче взяв дівчинку за руку.

– Знаєте, тут справді треба розібратися. Моя донька впізнала свого кривдника, але все це чим далі, тим гірше виглядає. Ходітьте у відділення.

– Він справді не місцевий? – запитав поліціант у Максима. – Хтось дорослий взагалі з вами є?

– Моя мама! – дзвінко вигукнула Мавка. – Я знаю, де ваша поліція, і ми туди зараз прийдемо з нею! Денисе, тримайся! Максиме, ти з ним?

– Ніхто з ним не піде! – заявив поліціант. – Приводьте когось із дорослих, тоді будемо розмовляти конкретно.

Легко сказати – тримайся. Протриматися складніше. Тим біль- ше коли всі проти тебе. Закусивши нижню губу, Денис Черненко покірно дозволив поліціанту заарештувати себе.

В усякому разі, так це виглядало на очах у доброго десятка людей.

6. Жертва визнає помилку

Усе ж таки вусатий поліціант наполіг, аби з ним пішло кілька добровольців. Без присутності свідків він не має права обшукувати дорослу людину. Не кажучи вже про неповнолітнього, та ще й такого непевного, як цей затриманий київський хлопчина.

Обшуку Черненко не боявся. Коли він, поліціант, дівчинка Поліна зі своїм кирпатим татом і двоє свідків, чоловік і жінка, котрі помітно співчували затриманому, зайшли до поліцейського відділення, Денис відразу розташувався біля обшарпаного столу. Не чекаючи, поки в його кишенях почнуть порпатися чужі люди, хлопець мовчки вивернув спочатку ліву, потім – праву. Тут же пошкодував, що поквапився, і ледь не згорів від сорому: кишеня закінчувалася неакуратною діркою.

– А через неї купюра не могла випасти на землю? – підозріло поцікавився поліціант. – Мо', ти її навмисне для таких випадків приготував... Ти викинув, хтось підібрав...

– Будьте мудрі, шановний! – втрутилася свідок. – Оби-сь грошова купюра могла випасти через таку дірку, її треба згорнути в трубочку і пропхати. В нашого хлопчика навряд чи була така можливість. Запхав у кишеню – і ходу.

– Правда, – погодився поліціант. – Давай далі.

Вирішивши не зважати на діряву кишеню, Денис поляскав себе по задніх кишенях джинсів, застромив туди руки, попорпався, демонструючи, що там нічого нема. Теніска кишень не мала, а більше заховати будь-що, не лише гроші, йому не було куди. Тому Черненко розвів руками і виклично подивився на присутніх:

– Штани зняти? Може, я ті нещасні гроші проковтнув?

– Все це справді якось підозріло, – пошкріб старанно поголене підборіддя вусатий поліціант, глянувши на двох своїх колег. Ті знизали плечима.

– Не знаю, Петровичу, – мовив один із них, клаповухий коротко стрижений брюнет без кашкета. – Ти затримав – ти і розбирайся.

– Те-екс, – протягнув вусатий Петрович, повернувся всім корпусом до Поліни, нахилився до неї. Дівчинка відвернула голову. – Ану, глянь-но сюди. І скажи ще раз – точно цей хлопець забрав у тебе гроші?

Поліна вперто мовчала, і тоді заговорив її кирпатий тато.

– Сталося ось що. Сьогодні вранці я не дорахувався купюри в сто гривень. Ми вдома не особливо ховаємо гроші. Тобто сховку як такого в нас не існує. Але ці я відклав на купівлю нового комп'ютера, і вони лежали окремо, в окремому конверті, в шостому томі повного зібрання творів Івана Франка. Я прекрасно знав, скільки там має бути грошей. Тому, коли не дорахувався однієї сотні, дуже здивувався. Саме в цей час повернулася Поліна. Вона зранку пішла кудись до подруги. Я не хочу думати про свою доньку погано. Але все ж таки запитав, чи

не брала вона часом гроші з конверта. Реакція виявилася несподіваною: Поліна враз почала плакати. Тоді пояснила – сто гривень її просила позичити подруга. Поліна побоялася просити в мене, і я її розумію. Вона не думала, що я раптом візьму цей конверт, і це вона мені теж пояснила. Для чого подружці такі гроші і як вона збиралася їх повертати, ми з'ясуємо пізніше. Бо проблема, як ми бачимо, не в цьому. Поліна йшла до подруги, мала при собі сто гривень. Несподівано на неї напали просто в центрі Львова, біля площі Ринок, і відібрали гроші. Тому вона, налякана, і прибігла додому. За словами Поліни, це сталося, – кирпатий глянув на годинник, – вже майже годину тому. Я не втрачав надії знайти негідника. Хоча, погодьтеся, надія була примарною.

– Навіть дуже примарною, – погодився клаповухий поліціант.

– Але несподівано для мене Поліна впізнала свого кривдника. І ось тепер...

– Я помилилася...

Це прозвучало дуже тихо, але всі присутні все одно почули. Тато нахилився до Поліни, з очей якої текли сльози.

– Як? Як ти кажеш?

– Помилилася... Він... Цей хлопець... схожий... Тільки не той... Я злякалася... дуже... Тому як слід не розгледіла його... І показала на цього... Ну, на нього... Ось... Вибачте мене...

– Помилилася... Він... Цей хлопець... схожий... Тільки не той... Я злякалася... дуже... Тому як слід не розгледіла його... І показала на цього... Ну, на нього... Ось... Вибачте мене... Тишу, яка нависла після цього зізнання, враз порушив гармидер. Говорили всі хором. Денис кричав: «Казав же вам, це не я!»

Тишу, яка нависла після цього зізнання, враз порушив гармидер. Говорили всі хором. Денис кричав: «Казав же вам, це не я!» Кирпатий тато заспокоював

доньку: «Нічого, нічого, прикро, але буває!» Свідки в один голос звинувачували вусатого поліціанта Петровича у свавіллі й жорстокому ставленні до дітей. Сам Петрович у свою чергу накинувся на кирпатого тата: «Чого ви мені голову морочите увесь цей час!» Щось пояснювали двоє поліціантів.

А потім у цей рейвах увірвалися, мов тайфун, пані Люба в супроводі Максима, Мавки та Оксани. Денис зрозумів – він врятований.

7. Таємниця Поліни

Щойно вся компанія вийшла з поліцейського відділку на волю, Черненко дав волю почуттям:

– Ось така вона – їхня галицька гостинність! – визвірився він на Білана. – Ще б трохи – і носили б ви мені передачки!

– Я тут до чого! – розгубився Максим.

– Ти мене підбив сюди їхати! – не вгавав Денис.

– А ти маленька дитинка зовсім! Поманили тебе пальчиком – ти і поїхав?

Розумів Максим – несправедливі ці слова. Та нічого не міг із собою вдіяти: приятель теж несправедливі закиди йому робив. До честі пані Люби і дівчат, вони не втручалися в хлопчачу суперечку. Денис пережив не найкращі хвилини у своєму житті і тепер мусив випустити пару. Добре хоч, що в нього вистачило розуміння не вихлюпнути всю свою жовч та образу на дівчаток та старшу, до того ж малознайому жінку.

Невідомо, як довго хлопці б сперечалися і чим би все це завершилося, аби раптово не втрутився той самий кирпатий чоловік, батько пограбованої дівчинки Поліни. Вони вийшли трошки пізніше й, очевидно, думали, що мимоволі ображена ними компанія вже пішла. Бо зайвий раз зустрічатися з тими, кого ненавмисне оббрехали, тато з донькою навряд чи хотіли. Одначе суперечка затримала всіх біля поліції, і кирпатий з донею стали випадковими її свідками.

– Я дуже перепрошую шановне панство, – ввічливо сказав кирпатий, – але те, що тепер відбулося, не є типовим проявом традиційної галицької гостинності. Приємно, що слава про гостинність галичан поширюється Україною. І ми з Поліною не хотіли б знеславлювати місто Львів.

Денис глянув на своїх кривдників, забувши закрити рота. Подібного чемного та кучерявого звернення він не чув навіть від їхнього вчителя хімії Юхима Юхимовича. А за ним трималася стійка слава педагога, котрий принципово називає учнів на «ви», а колег – переважно на «ти». Бо кожен із них годився старому Юхимовичу або в онуки, або щонайменше в старші сини чи доньки.

– Лишіть вже нас у спокої, прошу пана! – суворо ступила до кирпатого пані Люба. – Тільки зіпсували моїм гостям перші враження!

– Аби ви не подумали про нас злого, готовий вибачитися за цю прикру помилку ще раз. Мусите зрозуміти: Поля дуже злякалася, і в такому стані всяке трапляється. Обізналася, помітила це і набралася мужності визнати помилку, – кирпатий простягнув Денисові руку. – Будемо знайомі. Назар Жупанський, а це – моя донька Поліна.

Якщо Черненко і вагався, то лише якусь мить – потиснув простягнуту руку.

– Мир? – запитав Назар Жупанський.

– Мир, – погодився Денис.

– Тільки це нічого не міняє – сто гривень у дівчини все ж таки нахабно вкрави, – зазначив Максим.

– З нас уже цього досить! – відмахнувся Назар Жупанський. – Гори вони вогнем, ці гроші, якщо через них стільки мороки гарним людям! Ще раз вибачаюся і щиро запрошую всіх на каву, чай та тістечка – хто чого забажає!

Тут на перший план вийшла пані Люба.

– Облиште, пане Назаре! – вона підхопила його руку, коротко труснула. – Мене звуть Люба Чепеляк, живу тут недалеко. Ви і без того нині потерпіли від злодіїв,

то дуже прошу до нас. У ме- не і чай е, і солодке. Закріпимо наші мірні стосунки.

Ніхто не заперечував, і компанія дружно повернулася до пані Люби додому. Оксана, Мавка та пан Жупанський відразу заходилися готувати чай за методом пана Назара. Максиму з Денисом це було нецікаво, тож вони лишилися в залі. Дивна дівчинка Поліна так само не пішла на кухню і тепер скромно вместилася на стільці в дальньому кутку. Її присутність трошки сковувала приятелів, тому вони теж мовчали.

Так, у цілковитій тиші, повільно спливали хвилини. Нарешті Поліна підвелася, рішуче підійшла до хлопців, для чогось озирнулася на двері. Крутнулася на п'ятах, підбігла до них, щільно причинила і знову підійшла до Білана з Черненком.

– Я збрехала, – коротко мовила дівчинка і потупила очі – не могла дивитися перед собою.

– Знаємо вже, – грубувато відповів Черненко.

– Ні... Я зовсім збрехала... В мене ніхто не крав тих грошей...

Хлопці презирнулися.

– Далі говори, – не попросив – звелів Максим.

– Ну... словом... – Поліна далі не дивилася на них, говорила тихо, кожне слово давалося їй важко. – Це я взяла в тата гроші... Сама...

– Сама вкрала? – перепитав Денис.

– Можна і так сказати...

– Тю! «Можна й так...», – передражнив її Черненко. – А як ще можна? Не так? Крадіжка інакше не називається. Взяти без дозволу – не позичити, а вкрати!

– Я розумію... Я винна... Ви татові не кажіть, добре?

– Значить, слухай сюди, – Білан легенько взяв Поліну за плечі, труснув: – Дивись на мене і слухай, – дівчинка слухняно підвела на нього очі, в яких бриніли сльозинки. – Ніхто зараз не збирається бігти до твого батька і повідомляти новину, що його донька потягла в нього сотню гривень. Ми це вже проїхали, правда, Денисе?

– Що ж з вами робити – проїхали, – махнув Черненко рукою.

– Ти вирішила зізнатися сама. Значить, совість тебе все ж таки гризе. Це добре, – вів далі Білан. – Але наше мовчання теж чогось коштує. Не грошей, – поспішив обмовитися він. – Просто зараз ти розкажеш, навіщо ти це зробила, як часто ти це робиш і чому вирішила оббрехати саме Дениса.

– Так куди все ж таки поділися злощасні гроші? – Внесок сплатила, – просто відповіла Поліна. – Який внесок? – Членський. Віднині я член Клубу Боягузів.

Поліна шморгнула носом.

– З ним... з Денисом... справді випадково вийшло... Я не думала, що тато так швидко виявить пропажу. Не знала, як поводитися. Тому на ходу придумала історію про подругу та напад. Хтось мене за язика смикнув бовкнути, що це сталося півгодини тому. Коли тато потягнув мене на площу шукати напасника – геть розгубилася. І вказала на першого-ліпшого хлопця. Ним міг стати хто завгодно.

– Дуже цікаво, – гмикнув Денис. – Це все одно, як ти йдеш вулицею, а на тебе з даху цеглина падає.

– Такі речі трапляються, – кивнув Максим. – І я припускаю, Поліно, саме тепер ти говориш щирі правду. Твої проблеми це не вирішило. Так куди все ж таки поділися злощасні гроші?

– Внесок сплатила, – просто відповіла Поліна.

– Який внесок?

– Членський. Віднині я член Клубу Боягузів.

Сказала – і замовкла: наспіли чай, кава і торт.

8. Випробування для боягуза

Розмову довелося перервати – всі заходилися довкола напоїв та солодощів.

Поліна, скинувши з себе гріхи, помітно пожвавішала. Навіть жартувати почала, чим дуже потішила Назара Жупанського. Випивши другу чашку кави, він погодився з господинею: вкрадені гроші щастя злодію не принесуть. Коли він пожартував: «Тепер у нього вухо відпаде!», Поліна мимоволі мацнула себе за праве вухо. Крім утаємничених хлопців, ніхто цього не помітив. Максим, піднісши шматок тортика до рота, торкнувся кісточкою вказівного пальця собі до вуст. Денис змовницьки підморгнув їй. Цих сигналів та жестів ніхто не помітив.

За чаюванням-кавуванням пані Люба і пан Назар розговорилися, навіть знайшли спільні теми та спільних знайомих. Тому коли діти нарешті піднялися з-за столу, дорослі лиш кивнули на їхне: «Дякуємо». Це грало на руку хлопцям – можна продовжити розмову з Поліною. Ось тільки Оксана з Мавкою якось підозріло дивилися на їхній гурт – адже, за неписаними правилами, нова дівчина в компанії мусила спершу тягнутися до дівчат.

Ще трохи – і ця поведінка трійці змовників виглядатиме зовсім уже підозрілою. Тому Білан прийняв єдине правильне рішення: кивнув дівчатам, аби йшли за ними в бібліотеку. Оксана, добре знаючи цю парочку, зрозуміла – обое знову кудись влізли. Мавка – та взагалі нічого не знала, але перейнялася утаємниченістю інших. Причинивши на Максимове прохання двері, вона запитально подивилася на хлопців.

– Все одно від вас не сховаєшся, – пояснив свої дії Білан, швидше Черненкові й дівчатам, ніж собі: – Коли так вийшло – то й ховатися ніхто не буде. Давай, Полю, все спочатку.

Тепер дівчинка вже зовсім освоїлася і коротко повідала історію свого злочину й розповіла, що за цим вчинком потяглося. Мавка відразу хотіла щось сказати, та, глипнувши на Оксану, вирішила поки що помовчати. Бо і вона, й Оксана, і Денис, і Максим розуміли: це лише початок, це ще не все.

– Клуб Боягузів, – промовив Максим і перевів запитальний погляд на Мавку. – Знаєш про такий?

– Вперше чую, що подібне зібрання є в нас у Львові, – призналася Мавка.

– Скільки там членів, хто все це придумав і для чого за вступ треба платити аж сотню? – тепер Білан дивився на Поліну, а решта чекала пояснень.

– Мені колежанка про клуб розказала, – пояснила Поліна. – Подруга, значить, Софійка Немировська. Ми з нею до одної школи ходимо. Не те щоб дружимо, просто гарні знайомі. І ось одного разу Софійка каже: є Клуб Боягузів, там допомагають від усіх страхів лікуватися.

– Так і сказала – лікуватися? – уточнив Максим.

– Лікуватися, – підтвердила Поля. – Я не аж така боягузка, та часом щось таке відбувається... Мороз по шкірі... ніби заціпить... подих перехоплює... Приємного мало, одним словом.

– Так це нормальне явище, – заспокоїв її Максим. – Кожна людина чогось боїться. Навіть наш чемпіон Черненко, і той з павуками чи щурами в одній кімнаті не сидітиме!

– На себе глянь! – озвався Денис. – Хто боїться на фізкультурі через «козла» стрибати?

– Я ще висоти боюся, – погодився Максим. – Можу залізти на дерево, якщо треба... Але краще хай не треба буде. Платити сто гривень за неперевірену можливість вилікувати страхи, які мені до того ж не дуже і заважають...

– В тому-то й справа, – сказала Поля. – Мені мої страхи заважають. Я чорних котів боюся, правда. Дуже забобонна. В школі, коли на уроці викликають, через плече

плюю, хрещуся. Це іноді помічають, починають з мене кепкувати, я ще більше починаю боятися... Взагалі, я дуже несмілива, помічаю за собою. На цьому ми з Софійкою зійшлися. Уявіть собі мою радість, коли вона нещодавно каже: «Все, Полю, нашим проблемам кінець!» Тепер є учитель, який зможе кожній з нас допомогти позбутися страху. А ніхто не хоче бути боягузом.

– Учитель? – підозріло перепитав Максим. – Хто такий, чого вчить і головне – хто і за що йому гроші платить? Не було б у цій історії вкрадених грошей, вона навряд чи була б цікавою.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

Гастролер – тут вживається не в значенні «артист». Гастролером називають злодія, котрий приїздить в інше місто, де його ніхто не знає, з метою скоїти злочин і швиденько втекти. Це називається «виїхати на гастролі».

Купить: https://telnovel.me/kokotyuha_andr-y/klub-boyaguz-v

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)